

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1964 r.

Nr 29

TRESC:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 184 — z dnia 13 lipca 1964 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 5 marca 1959 r. w sprawie wykonywania kar aresztu orzeczonych przez kolegia karno-administracyjne przy prezydiach rad narodowych 309
- 185 — z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych 309

ROZPORZĄDZENIA:

- 186 — Ministra Finansów z dnia 18 lipca 1964 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie przekazania organom niektórych gromadzkich rad narodowych uprawnień w zakresie wymiaru podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej 315
- 187 — Ministra Oświaty z dnia 29 czerwca 1964 r. w sprawie ustalenia wysokości sumy należnej Skarbowi Państwa od absolwentów wyższych szkół pedagogicznych podległych Ministrowi Oświaty 315
- 188 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 10 lipca 1964 r. w sprawie określenia organów właściwych do wydawania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych oraz warunków i trybu ich wydawania 316
- 189 — Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 lipca 1964 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zezwoleń na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac zbrojonych 318
- 190 — Ministra Żeglugi z dnia 30 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia granicy terytorialnej portu morskiego w Kołobrzegu 318

184

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1964 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 5 marca 1959 r. w sprawie wykonywania kar aresztu orzeczonych przez kolegia karno-administracyjne przy prezydiach rad narodowych.

Na podstawie art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79 i Nr 69, poz. 434 oraz z 1961 r. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 marca 1959 r. w sprawie wykonywania kar aresztu orzeczonych przez kolegia karno-administracyjne przy prezydiach rad narodowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 20, poz. 126 i z 1961 r. Nr 25, poz. 121) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) wydane w trybie postępowania przyśpieszonego orzeczenia, w których ustalono karę aresztu zastępcze-

go, w stosunku do osoby, co do której wykonanie tej kary byłoby uniemożliwione wskutek braku stałego miejsca zamieszkania lub ze względu na stałe zmienianie przez tę osobę miejsca pobytu bez zameldowania, jeżeli ukarany nie uiszczy grzywny natychmiast po jej orzeczeniu i doręczeniu mu wezwania do jej wpłacenia.”;

2) w § 5a po wyrazach „wykonanie zasadniczej” dodaje się wyrazy „lub zastępczej”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

185

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych.

Na podstawie art. 5, art. 10, art. 12 ust. 3, art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz na podstawie art. 2 dekretu z dnia 18 czerwca 1951 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Ministerstwa Kolei (Dz. U. Nr 34, poz. 260) i art. 2 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach

pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników objętych art. 4 pkt 5 ustawy o uposażeniu pracowników państwowych oraz dekretem o stosunku służbowym, uposażeniu

i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Ministerstwa Kolei, zatrudnionych w ministerstwach, komisjach i komitetach będących naczelnymi organami administracji państwowej oraz w urzędach centralnych — zwanych dalej ministerstwami.

§ 2. 1. Ustala się następujące tabele stanowiące załączniki do rozporządzenia:

- 1) tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych (załącznik nr 1),
- 2) tabelę stawek dodatków specjalnych (załącznik nr 2),
- 3) tabelę kwalifikacji w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej (załącznik nr 3).

2. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Finansów może uzupełniać tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych dodatkowymi stanowiskami i określać dla tych stanowisk kwalifikacje, wysokość uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych w ramach szczebli i stawek określonych w załącznikach nr 1 i 2.

§ 3. O podziale komórek organizacyjnych na komórki działalności podstawowej lub pomocniczej w rozumieniu załącznika nr 1 decyduje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego). Przy dokonywaniu podziału należy do komórek działalności pomocniczej zaliczać komórki administracyjne, budżetowo-gospodarcze i inne wykonywujące czynności usługowe.

§ 4. 1. Prezes Rady Ministrów ustala dla ministerstw — na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac zgłoszony w porozumieniu z właściwymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) i z Ministrem Finansów — liczbę etatów stanowisk wymienionych w załączniku nr 1 pod liczbą porządkową 1—4, dla których mogą być przyznane szczeble „A” i „B” uposażenia zasadniczego oraz najwyższe dwie stawki dodatku specjalnego przewidziane dla tych stanowisk.

2. Zaszeregowania pracownika do poszczególnych szczebli uposażenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego dokonuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w ramach zatwierdzonego funduszu płac z uwzględnieniem przepisów ust. 1 i § 3.

§ 5. 1. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) może w uzasadnionych wypadkach skrócić dla nowo przyjmowanego pracownika o szczególnie wysokich kwalifikacjach ustalony w załączniku nr 3 okres pracy zawodowej nie więcej niż o $\frac{1}{4}$ tego okresu.

2. Zwolnienie od wymagań kwalifikacyjnych nowo przyjmowanego pracownika może nastąpić w wyjątkowych wypadkach na wniosek właściwego ministra przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 6. 1. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się pracownikowi najniższy szczebel uposażenia zasadniczego przewidziany dla danego stanowiska.

2. Ze względu na wyjątkowe kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności może być pracownikowi nowo przyjmowanemu przyznane uposażenie wyższe, nie przekraczające jednak najniższego uposażenia zasadniczego przysługującego na tym stanowisku więcej niż o dwa szczeble, oraz 60% najwyższej stawki dodatku specjalnego przewidzianej dla tego stanowiska.

§ 7. Zasady ustalenia wysokości uposażeń dla pracowników przenoszonych służbowo do ministerstw określają wytyczne Prezesa Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

§ 8. 1. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska w zakresie szczebli uposażenia zasadniczego lub stawek dodatku specjalnego na zasadach i w terminach określonych przez Prezesa Rady Ministrów.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków powołania pracownika na wyższe stanowisko lub zmiany stanowiska.

§ 9. Pracownikom zajmującym stanowiska określone w załączniku nr 1 pod liczbą porządkową 1—4 przysługuje do-

datek specjalny co najmniej w najniższej stawce przewidzianej dla danego stanowiska. Pracownikom zajmującym stanowiska określone pod liczbą porządkową 5—9 może być przyznany dodatek specjalny; pozostałym pracownikom dodatek specjalny nie przysługuje.

§ 10. Dodatek specjalny nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

§ 11. 1. Pracownicy pobierający dodatki specjalne według stawek 11 do 1 nie mogą łączyć pracy na zajmowanym stanowisku z innym stałym zajęciem zarobkowym. W razie pełnienia zajęcia ubocznego — choćby za zezwoleniem przewidzianym w art. 29 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72) — pracownicy ci tracą prawo do pobierania dodatku.

2. Nie powoduje utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego, bez względu na jego wysokość, pełnienie za zezwoleniem otrzymanym w przepisany trybie stałego zajęcia ubocznego, polegającego na wykonywaniu:

- 1) pracy pracowników nauki, wykładowców i lektorów w szkołach wyższych,
- 2) pracy dydaktycznej w szkołach średnich ogólnokształcących, w szkołach zawodowych, w szkołach średnich medycznych, liceach pedagogicznych i studiach nauczycielskich lub w szkołach artystycznych I i II stopnia — w wymiarze nie przekraczającym 8 godzin zajęć tygodniowo,
- 3) pracy do wysokości pół etatu na stanowisku lekarza lub lekarza dentysty w zakładach społecznych służby zdrowia, w służbie zdrowia Ministerstw: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych, Komunikacji lub Sprawiedliwości.

3. Nie powoduje również utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego bez względu na jego wysokość pełnienie na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających nie dłużej niż trzy miesiące.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w razie pełnienia na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających dłużej niż trzy miesiące:

- 1) w kolegiach redakcyjnych lub na stanowisku nieetatowego redaktora w redakcji,
- 2) dydaktycznych,
- 3) prowadzenia księgowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych.

§ 12. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy zostają zakwalifikowani na właściwe stanowiska na ogólnych zasadach, z tym że ich wynagrodzenie za każdą efektywną godzinę pracy ustala się w wysokości proporcjonalnej do uposażenia określonego za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

§ 13. 1. Tworzy się fundusz nagród na nagrody dla pracowników ministerstw w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac tych pracowników z wyłączeniem wydatków na umundurowanie. Oszczędności w osobowym funduszu płac nie mogą być przeznaczane na wypłatę nagród.

2. Suma nagród indywidualnych przyznanych pracownikowi w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć 15% jego rocznego uposażenia zasadniczego.

3. Poza nagrodami przewidzianymi w ust. 2 nie mogą być przyznawane nagrody z innych tytułów; nie dotyczy to nagród jubileuszowych, przysługujących na podstawie odrębnych przepisów, oraz nagród: państwowych, za udział w konkursach, za osiągnięcia racjonalizatorskie i za projekty wynalazcze.

§ 14. 1. Pracownikom obsługi wymienionym w załączniku nr 1 przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu — strażnikom i starszym strażnikom — przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

- 1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% zasadniczej stawki godzinowej,
- 2) za godziny nadliczbowe ponad 12 godzin na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w święta i w nocy — 200% zasadniczej stawki godzinowej,
- 3) za czas szkolenia zawodowego lub pogotowia poza normalnym czasem pracy — 150% zasadniczej stawki godzinowej za godzinę szkolenia lub pogotowia.

3. Pracownikom określonym w ust. 2 przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypaść w niedzielę.

4. W celu ustalenia podstawowej stawki godzinowej za pracę określoną w ust. 2 dzieli się miesięczne wynagrodzenie pracownika przez 200.

§ 15. Kierowcy pojazdów mechanicznych, ich pomocnicy, pracownicy warsztatów samochodowych, pracownicy uzbrojonych straży przemysłowych i członkowie Technicznego Korpusu Pożarnictwa są wynagradzani według odrębnych przepisów. Sprzątaczkę wynagradzane według powierzchni sprzątanej, stanowiącej podstawę ustalenia stawki jednostkowej za m² powierzchni sprzątanej — są wynagradzane według stawki podstawowej, którą określi Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

§ 16. 1. Oprócz uposażenia ustalonego w tabeli stanowisk pracownicy ministerstw mogą otrzymywać:

- 1) dodatki za znajomość języków obcych, przysługujące na podstawie obowiązujących odrębnych przepisów;
- 2) z zastrzeżeniem przepisu § 19 ust. 3, należności i świadczenia, wynikające z przywilejów szczególnych, określonych odrębnymi przepisami (Karty: „Górnika”, „Hutnika”, „Stoczniowca”, „Energetyka”, „Kolejarza”, „Skalnika”), z tym że należności z tego tytułu utrzymuje się w wysokości kwotowej przysługującej w dniu wejścia w życie rozporządzenia pracownikom już zatrudnionym; pracownikom przenoszonym służbowo do pracy w ministerstwach, w których pracownicy posiadają uprawnienia do należności i świadczeń z wymienionych kart — te należności i świadczenia przysługują w wysokości kwotowej przysługującej im w dniu przeniesienia;
- 3) dodatek za dyżury nocne ustalony odrębnymi przepisami dla cehzorów Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk;
- 4) dodatki specjalne inspektorów technicznych zatrudnionych w Wyższym Urzędzie Górniczym, ustalone odrębnymi przepisami;
- 5) umundurowanie oraz odzież ochronną i roboczą, przysługujące według norm określonych w obowiązujących odrębnych przepisach.

2. Dodatkowe wynagrodzenia maszynistek zatrudnionych w hali maszyn, wynagrodzenia funkcyjne dla rewidentów oraz premię dla pracowników Centralnego Rejestru Skazanych i Wydziału Statystycznego w Ministerstwie Sprawiedliwości określają odrębne przepisy.

3. Rzemieślnicy wykwalifikowani mogą otrzymywać za terminowe i należyte jakościowo wykonywanie zadań premię w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego.

§ 17. 1. Zaszeregowania pracowników zatrudnionych w ministerstwach w dniu wejścia w życie rozporządzenia dokonuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) według wytycznych Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

2. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) może w uzasadnionych wypadkach zwolnić pracownika za-

trudnionego w ministerstwie w dniu wejścia w życie rozporządzenia od określonych w załączniku nr 3 wymagań w zakresie wykształcenia bądź stażu pracy zawodowej. Zależnie od stażu pracy, wieku lub sytuacji rodzinnej pracownika zwolnienie od wymagań w zakresie wykształcenia może być uwarunkowane uzupełnieniem wykształcenia w ustalonym terminie.

§ 18. Prezes Rady Ministrów może w uzasadnionych wypadkach — na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego), uzgodniony z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz z Ministrem Finansów — przyznać imiennie pracownikowi zatrudnionemu w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie podlegający opodatkowaniu dodatek wyrównawczy do uposażenia na czas pozostawania na tym samym stanowisku, jeżeli uposażenie przysługujące pracownikowi według przepisów rozporządzenia jest w sposób istotny niższe niż dotychczas przez niego łącznie pobierane wynagrodzenie.

§ 19. 1. Znosi się przysługujące dotychczas pracownikom ministerstw dodatki uzasadnione specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby oraz wszelkie inne dotychczasowe dodatki oprócz dodatków wymienionych w § 16.

2. Pracownikom ministerstw nie przysługują również:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

3. Pracownicy ministerstw nie mogą pobierać deputatów w naturze lub ekwiwalencie pieniężnym.

§ 20. Rozporządzenie nie dotyczy:

- 1) pracowników polskich placówek za granicą,
- 2) pracowników zatrudnionych w Głównej Komisji Arbitrażowej i resortowych komisjach arbitrażowych,
- 3) pracowników zatrudnionych w Głównym Urzędzie Cel,
- 4) pracowników zatrudnionych w Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”,
- 5) zatrudnionych w ministerstwach pracowników służb specjalistycznych, których wynagrodzenie określają odrębne przepisy.

§ 21. W odniesieniu do pracowników ministerstw tracą moc wszelkie przepisy dotychczasowe w przedmiotach uregulowanych rozporządzeniem, a w szczególności:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Nr 14, poz. 92 z późniejszymi zmianami),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami),
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 marca 1953 r. w sprawie zaszeregowania niektórych stanowisk służbowych do grup uposażenia zasadniczego oraz stawek dodatków funkcyjnych lub służbowych (Dz. U. Nr 19, poz. 75),
- 4) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w ministerstwach i urzędach centralnych (Dz. U. Nr 10, poz. 54),
- 5) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 maja 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w Ministerstwie Kolei (Dz. U. Nr 13, poz. 64),

- 6) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich (Dz. U. Nr 38, poz. 227),
- 7) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Rolnictwa na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich (Dz. U. Nr 34, poz. 168),
- 8) uchwała Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ryczałtowego wynagrodzenia pracowników państwowych i samorządowych (Monitor Polski Nr A-13, poz. 152 z późniejszymi zmianami),
- 9) uchwała nr 100 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie przyznawania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby (Monitor Polski Nr A-10, poz. 139 z późniejszymi zmianami),
- 10) uchwała nr 351 Prezydium Rządu z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie dodatku specjalnego dla pracowników nadzoru pedagogicznego,
- 11) uchwała nr 41 Prezydium Rządu z dnia 15 stycznia 1955 r. w sprawie indywidualnych uposażeń ryczałtowych dla wybitnych specjalistów, zatrudnionych w niektórych działach centralnej administracji państwowej, w zarządzie państwowych przedsiębiorstw gospodarczych oraz w instytutach naukowo-badawczych,
- 12) uchwała nr 111 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych rzemieślników (Monitor Polski Nr 22, poz. 279 z późniejszymi zmianami),
- 13) § 5 uchwały nr 191 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie niektórych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby oraz nagród przyznawanych pracownikom ministerstw i urzędów centralnych (Monitor Polski Nr 33, poz. 410),
- 14) uchwała nr 127 Rady Ministrów z dnia 3 maja 1958 r. w sprawie stałego dodatku do uposażenia niektórych pracowników urzędów kontroli prasy, publikacji i widowisk (Monitor Polski Nr 36, poz. 200),
- 15) zarządzenie Prezesa Państwowej Komisji Etatów z dnia 9 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania dozorców i strażników (Monitor Polski Nr 53, poz. 587).
- § 22. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz wszystkim ministrom (kierownikom urzędów centralnych).
- § 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.
- Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. (poz. 185).

Załącznik nr 1.

TABELA STANOWISK, UPOSAŻEŃ ZASADNICZYCH ORAZ DODATKÓW SPECJALNYCH PRACOWNIKÓW MINISTERSTW

Lp.	Stanowisko	Szczebel	Uposażenie zasadnicze	Stawki dodatku specjalnego w komórkach działalności	
				podstawowej	pomocniczej
1	2	3	4	5	6
1	Dyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu), doradca Prezesa Rady Ministrów, Wiceprezesa Rady Ministrów, radca ministra (przewodniczącego, prezesa)	A B C D E	5.000 4.600 4.200 3.800 3.400	9—1	11—5
2	Wicedyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	A B C D E	4.500 4.150 3.800 3.450 3.100	11—3	13—7
3	Naczelnik samodzielnego wydziału	A B C D E	4.200 3.900 3.600 3.300 3.000	12—4	14—8
4	Naczelnik wydziału, starszy radca (starszy inspektor) kierujący wieloosobowym stanowiskiem pracy	A B C D E	4.000 3.700 3.400 3.100 2.800	13—5	15—8
5	Starszy radca, starszy inspektor na samodzielnym stanowisku w departamencie (zespole, biurze) bezwydziałowym lub bezpośrednio podporządkowany dyrektorowi	A B C D E	3.700 3.400 3.100 2.850 2.600	do 7	do 10

Lp.	Stanowisko	Szczebel	Uposażenie zasadnicze	Stawki dodatku specjalnego w komórkach działalności	
				podstawowej	pomocniczej
1	2	3	4	5	6
6	Starszy radca, starszy inspektor w wydziale	A B C D E	3.600 3.300 3.000 2.700 2.400	do 8	do 10
7	Radca, inspektor, starszy statystyk	A B C D E	2.400 2.250 2.100 1.950 1.800	do 13	
8	Starszy księgowy, statystyk, sekretarz Wiceprezesa Rady Ministrów, ministra, podsekretarza stanu i równorzędnych	A B C D E	2.200 2.050 1.950 1.800 1.650	do 15	
9	Starszy referent, starszy magazynier, kierownik hali maszyn, księgowy, kierownik kancelarii, intendent, sekretarka departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	A B C D	1.900 1.700 1.550 1.400	do 16	
10	Referent, starsza maszynistka poza halą maszyn, kierownik centrali telefonicznej, magazynier	A B C D	1.550 1.350 1.200 1.050	—	
11	Maszynistka poza halą maszyn, starsza maszynistka w hali maszyn, starsza telefonistka, archiwista, kancelista	A B C	1.350 1.200 1.050	—	
12	Maszynistka w hali maszyn, telefonistka	A B C	1.150 1.050 950	—	
13	Praktykant z wyższym wykształceniem	—	1200—1400	—	
14	Praktykant ze średnim wykształceniem	—	950—1100	—	
PRACOWNICY OBSŁUGI					
1	Rzemieślnik wykwalifikowany, palacz c. o.	—	1000—1700	—	
2	Robotnik gospodarczy, pomoc palacza c. o.	—	900—1200	—	
3	Starszy woźny	—	950—1050	—	
4	Woźny, dźwigowy, szatniarz, starszy strażnik	—	850—950	—	
5	Strażnik	—	850	—	
6	Sprzątaczką zatrudnioną w systemie czasowym	—	800—850	—	
7	Goniec	—	800	—	

Załącznik nr 2.

TABELA STAWEK DODATKÓW SPECJALNYCH

Stawka	Złotych
1	3.000
2	2.500
3	2.100
4	1.850
5	1.700
6	1.550
7	1.400
8	1.250
9	1.100
10	950
11	800
12	700
13	600
14	500
15	400
16	300
17	200

Załącznik nr 3.TABELA KWALIFIKACJI
W ZAKRESIE WYKSZTAŁCENIA I STAŻU PRACY ZAWODOWEJ PRACOWNIKÓW MINISTERSTW

Lp.	Stanowisko	Wykształcenie	Liczba lat pracy zawodowej
1	2	3	4
1	Dyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu), doradca Prezesa Rady Ministrów, Wiceprezesa Rady Ministrów, radca ministra (przewodniczącego, prezesa)	wyższe	8
2	Wicedyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	wyższe	7
3	Naczelnik samodzielnego wydziału	wyższe średnie	6 10
4	Naczelnik wydziału, starszy radca (starszy inspektor) kierujący wieloosobowym stanowiskiem pracy	wyższe średnie	5 9
5	Starszy radca, starszy inspektor	wyższe średnie	4 8

Lp.	Stanowisko	Wykształcenie	Liczba lat pracy zawodowej
1	2	3	4
6	Radca, inspektor, starszy statystyk	wyższe średnie	2 6
7	Starszy referent, starszy księgowy, statystyk	wyższe średnie	1 3
8	Sekretarz Wiceprezesa Rady Ministrów, ministra, podsekretarza stanu i równorzędnych	wyższe średnie	1 4
9	Referent, księgowy	średnie	2
10	Sekretarka departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	średnie	2
11	Kierownik hali maszyn, kierownik kancelarii, starszy magazynier, intendent	średnie	2
12	Kierownik centrali telefonicznej	średnie podstawowe	1 4
13	Starsza telefonistka (w centrali telefonicznej powyżej 1000 numerów)	średnie podstawowe	— 2
14	Starsza maszynistka	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 220 uderzeń na minutę — stwierdzona egzaminem	—
15	Maszynistka	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 180 uderzeń na minutę — stwierdzona egzaminem	—
16	Telefonistka, archiwista, kancelista, magazynier	średnie podstawowe	—

186

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 lipca 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie przekazania organom niektórych gromadzkich rad narodowych uprawnień w zakresie wymiaru podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej.

Na podstawie art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) oraz art. 26 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wykaz powiatów, w których biura gromadzkich rad narodowych są właściwe w sprawach wymiaru podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej, stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 listopada 1961 r. w sprawie przekazania organom niektórych

gromadzkich rad narodowych uprawnień w zakresie wymiaru podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej (Dz. U. z 1961 r. Nr 52, poz. 290, z 1963 r. Nr 7, poz. 39 oraz z 1964 r. Nr 1, poz. 3 i Nr 11, poz. 69) uzupełnia się przez dodanie w części dotyczącej województwa szczecińskiego wyrazów „3. powiat stargardzki”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

187

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 29 czerwca 1964 r.

w sprawie ustalenia wysokości sumy należnej Skarbowi Państwa od absolwentów wyższych szkół pedagogicznych podległych Ministrowi Oświaty.

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Absolwenci wyższych szkół pedagogicznych podległych Ministrowi Oświaty w razie uchylania się od obowiązku wynikającego z przepisów ustawy z dnia 25 lu-